

Szerkesztői iroda:
Piacsor, Kapeller-ház
hová
a lap szellemi részét illető közle-
mények küldendők.

Kiadó hivatal:
POLLÁK MÓR KÖNYVNYOMDÁJA.
hová a hirdetések s előfizetések
bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelen minden vasár-
napon egy nagy íven.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve:

Egész évre	4 frt.
Fél	2 "
Negyed	1 "

HIRDETMEYNEK DÍJA:
3 hasábos petit sorért, vagy ennek
helyéért 5 kr. Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

HETI SZEMLE.

A bánya-kerület szuperintendense, Szerberényi Gusztáv egy hazafias szellemű körlevelet bocsátott ki az esperesekhez s felhívja őket, hogy tiltakozzanak nekik is azon vádak ellen, mintha panszláv tendenciáknak hódolnának. Mondják ki, hogy ők bár nyelvökre nézve tótok, de azért Magyarországnak hű fiaik. — Jól esik látnunk a főpásztor igyekezetét, melylyel kimutatni igyekezik, hogy nemcsak nem pártolja a panszláv üzemeket, de még a ráfogást sem engedi egyházán száradni.

Az irók és művészek aldunai kirándulása fényesen sikerült. A társaság legelőbb Mohácsnál szállott partra, hol óriási néptömeg lelkes éljenzéssel fogadta. Miután a társaság II. Lajos emléket, s a kalvária kápolna-festményeit megtekintette, a kasinóba ment, hol gazdag reggeli várta. 8 órakor a társaság Ujvidék felé indult. Cserevicsen Hadzsics Antal szerb író vezetése alatt 60 tagú küldöttség üdvözölte a kirándulókat, Ujvidéken szintén legszívesebben fogadtattak, valamint Turn Szeverin is fényes elfogadásra készül. A román kormány a társaságot meghívta Bukarestbe s valószínű, hogy Sinaiba, a király nyaralójába is el megy a társaság.

A tiszta-eszlári ügyben ismét két zsidót tartóztattak le u. m: Grosz Márton és Klein Ignácot. Azon hír, hogy Bary vizsgáló bírót ismeretlen zsidók megtámadták, megerősítést nyert.

A porta sehoggy sem akar válaszolni a nagy követek által folyó hó 15-én átnyújtott jegyzékre. Kevés remény lesz arra, hogy igenlő választ adjon újabb sürgetésekre is. Arabi pasa a szultán meghívására sem megy Konstantinápolyba, mert mint írja, bármily mélyen meghatja és megindítja az a figyelmesség és kegy, melylyel őt az igazhívók ura megtisztelti és elhalmozza, nem jelenhet meg Konstantinápolyban, mert Egyiptomban maradása parancsoló kényszerűség. Igaz ugyan, hogy Alexandria romban hever, de az is tény, hogy Arabi e romokon kívül egész Egyiptomnak ura. S legnagyobb valószínűséggel azon munkál, hogy

Egyiptom fegyverfogható népeit fegyver alá gyűjtse, hogy ellentállhasson egy oly invázióknak, mely hazáját fenyegeti. Egyiptom lakosságát nagyon felvilágosította helyzete felől Alexandria szomorú sorsa. Anglia belátta a helyzet komoly voltát s most Európát akarja közös megszállásra bírni. — Megteremtette a veszélyt s most társakat keres magának. Ugy látszik Franciaország hajlandó is a közös megszállásban részt venni, ha az csak hat hóig tartana.

A Gladstone-kabinet bukása felé közelg. Bright lekötözt, az egyiptomi politikát jogtalan és erköletlenül nyilvánítja. Az ellenzék pedig roszszalási indítványt terjesztett be.

Közigazgatási rendeletek.

28,794 szám.

Magyar királyi belügyminiszter.

Körrendelet.

Az 1871. XVIII. t. cz. 26 §-nak b) pontjában foglalt azon intézkedés, mely szerint községi vagyon törvényhatósági, esetleg belügyminiszteri jóváhagyással elidegeníthető, a községi erdőkre nézve megszorítást szenvedett az 1879. XXXI. t. cz. (erdőtörvény) által, a menyinyiben ennek 17. §-a a községeket azon erdőbirtokok közé sorolja, kik érdekeit csak gazdasági rendszeres üzemterv szerint kezelik.

Addig míg ezen üzemtervek az erdőtörvény 18. §-ban meghatározott idő alatt létrejönnek, az erdőművelés, tehát értékesítés is, a 210. §. értelmében csak a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter úr által erdő-erdészeti szempontból megállapított módon és korlátok közt történhetik; és illetőleg minthogy a nevezett miniszter úr által a közigazgatási bizottságnak az erdőszeti ügyekben való eljárása tárgyában vélem egyetértőleg 1881. évi 10,092 sz. a. kibocsátott utasítás 3. §. g) pontja szerint az üzemterveknek elkészítése és jóváhagyásáig a közigazgatási bizottság erdőszeti albizottsága van hivatva minden az erdő jelenlegi állományának megváltoztatását czélzó kérdéseknek erdőrendészeti szempontból elsőfokulag határozni még azon esetben is, ha az ügy végleges elintézése, mint községi vagyonról szóló kérdés, a törvényhatóságot illeti; kétségtelen, hogy mielőtt községi erdők egészben vagy azok bármely részei eladhatnának, most már nem csak a törvényhatóság község háztartási szempontból való engedélye szükséges, hanem az erdőszeti hatóságnak erdőkezelési szempontból való hozzájárulása is elkerülhetetlenül megkívánatik.

Miután pedig az erdőtörvény életbelépeése óta is

fordultak elő esetek, hogy törvényhatósági engedély mellett oly favágások eszközöltettek községi erdőkben, melyek az évi fatermést meghaladván, az állandóan fenntartandó fatöket megtámadják, s épen azért az 1879. XXX. t. cz. értelmében meg nem engedhetők: ezennel rendelem, miszerint ezentul, mielőtt a községek által szándékba vett faeladások ügyeit a törvényhatóságok község-háztartási szempontból érdemleges tárgyalás alá veszik, kötelesek mindenkor megkívanni a közigazgatási bizottság erdőszeti albizottságának az eladandó fatömeg kihasználásának megengedhetősége iránt erdőrendészeti szempontból való határozatát és ennek alapján a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter úrnak a favágás iránti engedélyát: illetőleg, amely községre nézve már miniszterileg jóváhagyott üzemterv létezik, az erdőszeti albizottság az iránti határozatát, hogy a kihasználás az üzemterv korlátain túl nem terjeszkedik e?

Ezzel kapcsolatban, minthogy gyakrabban megtörténik, hogy a községek faeladások alkalmával az áruba bocsátott fáért nem kapnak annyit, mint a kereskedelmi viszonyoknak megfelelőleg várnai lehet: felhívom a törvényhatóságot, hogy az 1871. XVIII. t. cz. 110. §-a értelmében az illető faeladások engedélyezése alkalmával az illető községeknek rendszerint feltételül szabják, hogy a faeladásokat nyilvános árlejtésen eszközölje és ha a besár jelentékenyebb és ezer (1000) frt. értéket meghalad, az „erdészeti lapok” útján idejekorán köztudomásra hozza.

Budapest, 1882. évi június hó 5-én.

Tisza s. k.

Földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter rendelete a marha- és lövelek elveszése esetében követendő eljárásról.

Marha- és lövelek elveszése esetében követendő eljárásra nézve a belügyi m. kir. miniszter úrral egyetértőleg a következőket rendelem. A lö- és marha-levelek elveszése minden esetben az illető levél kiállítására illetékes községi hatóságoknál bejelentendő. Ez utóbbinak kötelessége az elveszés tényét a levél számának, tulajdonosának és az állatfajnak közlésével a járási szolgabíró, illetőleg az illető törvényhatóság útján a belügyi m. kir. miniszteriumhoz esetről azon czélból bejelenteni, hogy az elveszés esetének közzététele, a rendőri törvények „megsemmisítés”-ének rovatába való felvétel által eszközöltessék. — Az elveszett lö- vagy marhalével helyébe másolatot állítandó ki; de ez csak az esetben történhetik, ha a birtokos az elveszés tényét, vagy legalább annak valószínűségét igazolja, tartozván e czélból az elveszett levél lényeges tartalmát és netáni ismertető jeleit ugyancsak az illetékes községi hatósággal együtt közölni. — Ezen igazolásra, továbbá a netán igényt tartók jelentkezésére egy havi határidőt állapítok meg, mely az elveszés bejelentésének napjától számítandó s melynek letelte előtt a másolatot kiállítani nem szabad. — Fölhívom a törvényható-

TÁRCZA.

AZ ELTÖRT KORSÓ.

ZSCHOKKE után:

— Dr. BOROS GÁBOR. —

I. Marietta.

La Napoule ugyan kicsiny egy helység, a Cannes-i tengeröböl mellett, de azért mégis ismerik az egész Provenccban. Örökzöld, magas pálmák s sötét narancsfák árnyában fekszik. No, ez ugyan természetesen nem teszi híressé. Hanem azt mondják, ott terem a legtízesebb bor, a leggyönyörűbb róza, s ott vannak a legszebb leányok. Én bizony nem tudom, de szívesen elhiszem. Kár, hogy La Napoule olyan kicsiny s nincs benne elég tüzes bor, gyönyörű róza és szép leány. Különben itt a vidéken is jutna mindenkinek.

Ha már La Napoule építése óta az ott lakók mind szépségek voltak, akkor a kis Marietta kétségkívül csodák csodája lehetett, mert még a krónika is megőrzé emléket. Ambar csak a kis Mariettának neveztek, mindazonáltal nem volt kisebb, mint körülbelül egy hét, vagy még valamivel több éves gyermek szokott, melynek homloka épen csak egy felnőtt ember ajakáig ér.

A la-napoule-i krónikának alapos oka volt Mariettáról beszélni. Én, a krónika helyében szintén azt tettem volna. Mert Marietta, ki eddigelé anyjával Manonnal Avignonban lakott, midőn ismét szülőhelyére ment, ezt csaknem egészen átalakította. Tulajdonképen pedig nem a házakon történt változás, hanem az embereken s ezek fejei és bizony nem mindekinek fején, hanem kiválóan azokén, kiknek feje és szive két lelkes szem közelében mindig nagy veszélynek volt kitéve. Tudom én. Ily esetben nincs mit tréfálni.

Manon asszony azonban igazán jobban teszi vala, ha Avignonban maradt volna. De Avignonban egy kis örökséghez jutott; kapott egy jószágocskát néhány szőlőhegygyel, egy esinos házat sziklák, olajfák s afrikai akácok árnyában. Ilyes valamit nem szokott visszautasítani egy gyámoltalan özvegy. Ő ugyanis, véleménye szerint, gazdag és boldognak tarthatá magát, akár csak egy provencc-i grófnő, vagy ehez hasonló.

Annál roszszababb állt a dolog a la-napoule-iakkal.

Ilyen véleményt nem nézhetek el, Homerosból pedig nem olvasták, hogy egy módos hölgy egész Görögont s Kis-Azsiát czivódás és viszongásba hozta.

II. Hogy támad a szerencsétlenség.

Alig volt Marietta két hétig az olajfák s afrikai akácok körített lakban, tudta a városban minden fiatal ember, hogy Marietta ott lakik, s hogy az egész Provenccban nincs elragadóbb leány, mint épen e házban.

Ha keresztül ment a városkán, könnyen lebegve, mint egy felöltözött angyal libegő ruhában, halványzöld derékban, mellén narancsvirág s rózsából kötött eszokorral s a szél lebegette kalapján a szalagot és virágokat, — akkor, igen, akkor beszédes lón a komoly öreg, s néma az ifju. S minden irányban egymásután nyitak jobbra-balra az ajtók, ablakok. „Jó reggelt” vagy „Jó estét Marietta!” hangzék mindegyre és ő mosolyogva hajta üdvözléte fejcséjét.

Ha templomba ment, minden szív (t. i. az ifjaké) elhagyta az eget; el minden szem a szenteket s az imára kulesolt ujak a drágakövek közé tévedeztek. Ez természetesen nagy visszaletszést szült, kivált az ájtatosok előtt.

Ez időben kétségen kívül nagyon ájtatosok lehettek a városka leányai, mert ezek boszankodtak leginkább. Nem roszszalhatták eléggé. — Marietta megérkezte óta ugyanis több völégöny elhídegtelt s nem egy kéro lett hütelen kedveséhez. Mindenütt előállott a veszekedés, szemrehányás, a sok köny, tanuság és kosár. Nem házasságról beszéltek többé, hanem elválásokról. Egyik-másikat meg épen visszamenesztette a hűség zálogait, a gyűrűket és köteleket. A szülék beleelegyedtek gyermekeik vitáiba. Gyűlölség és viszály szállt házról házra. Rettenetes dolog volt.

Marietta az oka mindennek! — mondák a jámbor kisasszonyok; ezt mondák aztán az anyák, meg az apák, s végre, mindenki, még a fiatal emberek is.

Marietta azonban, erkölciségében s ártatlanságában, mint a fésző rózsabimbó a virágkehely sötétzöldjén, nem is sejté az egész nyomorúságot s jóindulatu maradt mindenki irányában. Ez a magaviselet először is a fiatal embereket indította meg s így szólának: „Mért büsíteni a vidám, ártatlan gyermeket? Ő nem oka semminek”; aztán így beszéltek az atyák, meg az anyák, s végre mindenki, még a jámbor kisasszonyok is. Mert a ki Mariettával beszélt, nem tehetett egyebet, mint hogy megszeresse. Ő alig félév múlva mindenki beszélt vele mindenki szeretete. Ő maga azonban nem hitte, hogy anynyira szeretik, a

minthogy korábban nem hihette azt, hogy őt gyűlölhettek. Hogy sejtethné, a pázsit, ibolya menyitit ér?

Most már férfi, leány, mind-mind megbánta Marietta iránti igaztalanságát. A szájalom növeli a vonzalom gyöngédségét. Egyszerre mindenütt barátságosabban fogadták Mariettát, mint azelőtt; barátságosabb lett a mosoly iránta s örömmel hívták meg a falusi játékokra s tánczokra.

III. A gonosz Colinről.

Mégse minden ember dicsekedhetik az édes szájalom adományával, hanem vannak rökönödött szívűek, mint Pharaó. Ez kétségkívül az emberekére a büneset óta való természetes romlásának következménye, vagy mivel a gonoszok keresztelése nem történt a kellő módon.

Ily kemény szívűség emlékeztes példáját mutatta a fiatal Colin, a leggazdagabb bérlő és jószágtulajdonos La Napouleban, ki az ő szőlőt, olajberekét, citrom- és narancserdőit egy nap alatt se járhatta össze. Már az is bizonyítja kedélye természetes romlottságát, hogy csaknem huszonhét éves volt, s mégse tudott volna megfelelni arra a kérdésre: mivelre teremtett a leány?

Ámde minden ember, különösen a női nemen levők abban a korban, mikor az ember a bünt is szívesen megbocsátja, Colin a legderékabb ifjunak tarták a nap alatt. Alakjának üde, és tartozkodás nélküli egész lényének, tekintetének, mosolyának meg volt az a szerencséje, hogy a nevezett egyéneknek tessék, kik szükségből még égbekiáltó büneit is megbocsátották volna. De az ily bírók ítéletében bizony nem lehet bizni.

E közben La Napoule örege, apraja kiengesztelődött az ártatlan Mariettával, és részvételt eszalkozott hozni; Colin volt az egyedüli, a ki könyörtelen maradt a szegény gyermek iránt. Ha a szót Mariettára vitték, néma lett mint a hal. Ha pedig találkoztott vele az utcán, a haragtól piros és halvány lett, s megsemmisítő pillantásokat vetett utána.

Ha esténkint a fiatalok a tenger parton az ódon kastélyromok mellett öszszegyűltek játszani, vagy falusi tánczra, vagy hogy daloljanak, onnan Colin se hiányzott. De mihelyt jött Marietta, az álnok Colin egyszerre néma lett, s a világ sűrű kincest se énekelt volna egyetlen hangot is. Kár pedig gyönyörű hangjáért. Mindenki szívesen hallgatá, s kimeríthetetlen volt a dalokban.

Minden leány örömmel nézte a gonosz Colint, s

ságot, miszerint jelen, a zonnal hatályba lépő körrendeletnek megfelelő közzététele iránt intézkedvén, annak végrehajtását eszközölje.

Budapest, 1882. július 6-án.

B. Kemény, s. k.

Alsó-Fehérmegye közigazgatási bizottsági üléséből.

— Julius 12. —

Csató János alispán, főispán ő méltósága távolléte miatt elfoglalván az elnöki széket, jelenti, hogy az ügymenet rendes; jelenti egyszersmind, hogy főispán ő mélt. Boér Bélát az üresedésben levő verespataki segédszolgabírói állomásra helyettesítette.

Benedeki Farkas András és társainak Bocsár Sándor körjegyző ellen beadott és belügyminiszter ő nagymélt. által 33985—1882. sz. a. leküldött panaszát áttétetik alispánhoz egy központi tisztviselő által leendő kinyomozás végett.

Alispán közli belügyminiszter ő nagyméltóságának f. é. április 26-án 18813. sz. a. kelt azon körrendeletét, mely szerint a társaságban erdei lopást elkövetett egyének részesei a kártérítési összeg megtérítésében egyetemlegesen marasztalandók el, a pénzbüntetések azonban külön-külön és pedig azon összegben szabandók ki, melylyel büntetve lenne azon egyes, ki a társaságban elkövetett kihágást egyedül követte volna el.

Olvastatik földmiv. ipar- és keresk. miniszter ő nagymélt. f. é. június 29-én, 24303. sz. alatt kelt rendelete az iránt, hogy a községek által tervezett nagyobb feladatok csak az illetékes erdészeti bizottságok s illetve az általában helybenhagyott gazdasági üzemtervek alapján kiállított favágatási engedély mellett fogantathatók. Tudomásul vétetvén közöltetik az erdészeti albizottsággal, miután a hatóságokkal is alispáni úton közölve lett.

Olvastatik belügyminiszter ő nagyméltóságának f. é. június 13-án 32647—1882. sz. a. kelt leírata, melyben a megye bizottságának f. é. május 3-tól kezdődőleg tartott gyűlésében hozott azon határozatát, mely szerint az erdészeti albizottságba egy második szakértő választassék, jóváhagyja.

Gáspár János, kir. tanácsos és tanfelügyelő lemondván az erdészeti albizottságban ideiglenesen viselt tisztról, a bizottság jegyzőkönyvileg köszönetét fejezi ki azon buzgalomért, melylyel tisztelet más bokros hivatalos elfoglaltatása közben is oly pontosan és lelkiismeretesen viselni szives volt, helyébe pedig Dezső Zsigmond városi erdész, mint megválasztott szakértő az erdészeti albizottságba behívatik.

Abrudbányai özv. Glükszel Jánosné kérelme Reinhardt nevű katona fiának ideiglenes elbocsátása iránt elutasítatik.

Kir. adófelügyelő június havi jelentése szerint befolyt 32418 frt 31 kr egyenes adó, hátralék

623,621 frt, hadmentességi díjban befolyt 1165 frt 27 kr. hátralék 45,013 frt 91 kr.

Kir. adófelügyelő fél évi jelentése szerint az 1881. év végével maradt összes hátralék 518,967 frt 65 kr. Az 1882. év I. felévére kiróvatott:

Földadó	140492 frt 60 kr.
Házbéradó	6871 frt 68 kr.
Házostályadó	20782 frt 40 kr.
I. és II. oszt. kereset-adó	62524 frt 87 kr.
III. és IV. oszt. „ „	25679 frt 29 kr.
Nyilvános számadásra kötelezett vállalatok és egyletek adója	643 frt 03 kr.
Bányaadó	1549 frt 74 $\frac{1}{2}$ kr
Tőke, kamat és járadék-adó	19087 frt 58 kr.
Fegyveradó	1013 frt —
Általános jövedelmi pótló	33644 frt 26 $\frac{1}{2}$ kr
Összesen	313289 frt 46 kr.
Az adótartozás összege	832258 frt 11 kr.
Az 1882. év I. felében töröltetett felebbezésekben	219 frt 06 $\frac{1}{2}$ kr
Behajthatatlanság címén	864 frt 13 $\frac{1}{2}$ kr
Összesen	3035 frt 20 kr.

Tehát marad megállapított tartozás 829,201 frt 91 kr. Ebből befizettetett az 1882. év első felében 205,580 frt 91 kr. hátralék maradt 1882. évi jun. hó végével 623,621 frt. — Az 1882-ik év I. felére adóközségek száma 183; az adó-előírás valamennyi községben befejeztetett. — A kir. adóhivatalnál közetlenül fizető adósok száma 621, a fizetendő adóösszeg pedig 118,944 frt 64 kr. A községeknek fizető adózók száma 81904, fizető adóösszeg pedig 713,312 frt 47 kr.

Kir. adófelügyelő indítványa folytán nagyenyedi Radó Pál eszmadia mester javára 1880. és 1881. évre 8 frt személy- és kereset-adó, valamint tövisi Fodosz Tódor javára 2 frt 60 kr adótartozás leiratni határozatott. — ellenben 8 marosújvári iparos ez iránti kérelmével elutasítatik.

Feltűnőleg nagy számban rendeltetett el ingatlanokra végrehajtás. és pedig számszerint következő helyekről: Csáklya 2, Diód 6, Akmár 10, Gambucz 5, Hari 4, Henningfalva 7, Berve 4, Nagy-Enyed, Szarakó, Magyar-Igen és Gyula-Fehérvár egy-egy.

Végül ugyancsak kir. adófelügyelő indítványa: Berve község javára 87 frt 71 kr, Henningfalva község javára 17 frt 08 kr, Ó-Cseszve közs. javára 237 frt 48 kr, Buzás-Bocsárd k. j. 802 frt 29 kr felhajthatatlan adó, — Ó-Péterlaka község javára 58 frt hadmentességi díj, — ózdi lakos Biró Ferencz jav. 5 frt 74 kr, ózdi lakos Kocsis Ferencz jav. 21 frt 41 kr felhajthatatlan adó, — O-Dája község javára 882 frt 76 kr, Alsómaros Váralya k. j. 491 frt 35 kr, Felsőmaros Váralya k. j. 695 frt 46 kr felhajthatatlan adó leiratni határozatott.

(Vége következik.)

ő mindenki iránt nyájas volt. A mint mondva volt, esintalanul nézett, a mitől félték s a mit szerettek is a hajadonok; s ha mosolygott megérdemelte volna lefesteni. Hanem természetesen a sokszor sértett Marietta teljességgel rá se hederített. S e részben egészen igaz volt. Hogy Colin nevet vagy nem, az neki mindegy volt. Csintalan tekintetéről hallani se szeretett; és ebben is teljesen igaz volt. Ha Colin beszélt — ő pedig nagyon jól értett hozzá, — s ráfigyelték mind, Marietta szomszédnőivel ingerkedett; most Pétert, majd Pált dobálta leszakított levelekkel; nevetett tapsolt, csak Colinra nem ügyelt. Ez nagyon sérté ő kevély uraságát; gyakorta félbeszakította elbeszélését, s komoran távozott.

A boszu édes. Manon aszszony leánya diadalmaskodhatott aztán. Azonban Marietta mégis nagyon jó gyermek, s gyenge szívű volt. Ha Colin hallgatott, roszul esett neki. Ha szomorú lett, neki se volt kedve nevetni. Ha eltávozott, ő se bírt sokáig maradni; mikor meg haza ért, a megbánás szebb könyűt sirta mint Magdolna, pedig félszörnyit se vétkezett.

IV. A korszó.

A la-napoule-i lelkész, névszerint pater Jerome, egy hetven éves öreg, a szentek minden érényével bírt, s egyetlen hibája az vala, hogy magas kora miatt nagyot hallott. Hanem annál épületesebben prédikált az ő híveinek, s mindenki szivesen hallgatta, bárha állandóan csak két témáról beszélt, mintha abban állt volna egész világa. Vagy: „Gyermekek szeressétek egymást.” vagy: „Gyermekek az ég végzései csodálatosak.” De bizony ezekben anynyi hit, szeretet és reménység van, hogy az ember szükségéből igazán boldog lehetne velök. A gyermekek nagyon engedelmesek voltak, szerették egymást, s emlétek az ég végzéseiben. Csak az egyetlen Colin nem akart kökemény szívével engedelmessé válni. Még ha nyájának is látszék, gonosz szándékai voltak.

A la-napoule-iak örömet mentek a vence-i vásárra. Ott vidám az élet, s ha kevés is a pénz, mégis sok a portéka. Egyszer Manon aszszony is elment leányával a vásárra, s Colin is ott volt. Sok nyalánságot és csekélységet vett barátinói számára, de Mariettának egyetlen soursa se. És mégis mindenütt sarkában volt. De nem beszéltek egymással. Látszott rajta, hogy valami gonosz szat forral.

Egyszerre Manon aszszony megállt egy bolt előtt s így szól: „Oh Marietta, nézd azt a szép korszót! egy

királynő se szégyenlhetné magát, ha ajkaival érintené. Nézd csak, széle sugárzó arany, s virágok rajta! — a kertben se virítanak szebbek, pedig csak festve vannak. És a paradicsom közepén! nézd csak Marietta, mint mosolyognak le a fákról az almák. Csak úgy kíváncznak le onnét. És Ádám nem bír ellenállni, a mint a csinos Éva egyet izelítől odanyujt. S nézd csak mily kedvesen szökdecsel játsza a bárányka a vén tigris körül, s mint áll a hófehér galamb aranyzöld nyakával a keselyű előtt, mintha csak játszani akarna vele!

Marietta nem tudta eleget nézni. „Oh ha volna egy ily korszóm anyám” — kiálta föl, „igenis szép volna, hogy az ember iuni használja; csak virágaimat tennem belé, s mindig a paradicsomot nézném. Vásárbán vagyunk, s mégis ha e képre nézek, úgy tetszik mintha a paradicsomban volnék.”

Igy szóló Marietta s minden barátinóját oda hívta, hogy bámulják a korszót; majd a barátinókhoz sorakoztak a barátok is s utoljára La-Napoule-nak csaknem egész lakossága a bámulatos szép korszó előtt állt. Hanem igazán gyönyörű szép is volt, a legdrágább átlátszó porcellánból, aranyozva s élénk színekkel. Szemérmesen kérdeék a kereskedőtől: „Uram, mi az ára?” S az felelé: „Testvérek közt is megér száz livret.” Aztán elhallgattak mind, és tovább álltak.

Mikor már senki se volt a bolt előtt a la-napouleiak közül, alatomosan oda sandított Colin, oda dobá a száz livret a kereskedő asztalára, pamuttal béliett dobozba tette a korszót s elvitte. Gonosz tervét senkise sejtethé.

La Napoluehoz közel, viszsztatérben, mikor már beesteledett, találkozott az öreg Jacques-kal, a binó szolgájával, ki a mezőről jött. Jacques becsületes ember volt, de az ostobaságig jó.

— Jó borralót kapsz, — mondá Colin — ha e dobozt Manon házába viszed s ott hagyod. S ha netán észreveszik s kérdik: kitől hozod? feleld: egy idegen adta ide. De nevetem el ne áruld, különben örökre megharagszom rád.

Jacques meg is ígerte, elvette a borralót a dobozzal együtt s aztán neki indult a kis háznak ott az olajfák és akácok között.

(Folytatása következik)

Az iskola.

— Kánikulai elmélkedés. —

Most, midőn hazánk minden iskolája zárva, midőn a tanuló gyermekcsereg szülői körében mulat, midőn a tanítók egy évi fáradságos munkájuk után pihennek, nem lesz felesleges munka foglalkoznunk a nemzet féltett és — hála Istennek — virágzásnak indult kincsével, az iskolával röviden vázolván azokat a feladatokat, melyeket meg kell oldania.

A szárnyra kelt gondolat, mely fel és le, előre és hátra egyforma gyorsasággal tudja megfutni útját, — a múltba rohanva az első tanítók, apostolok idejét hozza képzeletünk elé. — Azt az időt, mely egyszerű, de mégis fenséges, vérell van hintve és mégis szeplőtlen. Ez idő a terítés, tanítás korszaka, midőn kövekkel dobálják a tanítókat, apostolokat. De a hulló kövek el nem némitják a szent ügy védtelen bajnokait. Nem reitettek meg, mert értették a mit olvastak és hallottak nagy tanítójuktól.

Az értelem volt az, mely elméjüket megvilágosította, bátrakká tette. Csak ahoz tudunk ragaszkodni és csak azt tudjuk megvédeni, a mit értünk.

Egyetlen tárgy sincs, melylyel anynyian és anynyit foglalkoznának napjainkban, mint az iskola, tanítás, nevelés. Ep úgy napi rendszeren van a nevelésről beszélni, mint éppen a pénzről, a mi mindenkit érdekel. Már a hajdan korban beismerték a nevelés fontosságát. Diogenes józian nevetett a megarabelieken, kik szorgalmasabban ápolták barmaikat, mint gyermekeiket. És azt mondá: „Megarában inkább szeretne lenni juh, mint gyermek, mert így gondosabb ápolásban részesülne.” A mily szükséges a a mindennapi megevo kenyér a test táplálására, hogy az el ne erőtlenedjék: éppen oly nélkülözhetlen a nevelés, tanítás, e szellemi táplálék, mert a lélek e nélkül elenyved. A tanítás kezdete már bölcsenél van. Avagy nem a bölcső mellett tanulja-e a gyermek a legelső tudományt, a beszédet? s nem az anya a legelső tanító, a ki a legelső tanítást kezdeményezi?

Amde a szülők, kiket az életgond és napi munkák másfelé szölitanak, nem szentelhetik magukat a szó szoros értelmében tanításra, hanem ott van e végre az iskola, melynek hivatása ez, hogy a gyermek lelkét világosítsa, fejlessze, idomítsa, abban a tudvágyat felköltse. A milyen szép a tanítás, éppen oly nagy a felelősség is, mely a gyermekek neveléséért az iskolára hárul. Mint az agyag a szobrász kezében oly alakká szilárdul, a milyenné idomittatik; a hajlékony gyermeki lélek is olyanná fejlődik, a milyenné az iskola képezi. Sok igaz van e közmondásban: „a milyen az iskola olyan a gyermek.” Jó iskolában a rosz gyermek is jóvá lesz, míg ellenkezőleg a rosz iskola a jó gyermekeket is elrontja.

A gyenge csemetét támogatni, az igen korán fejlődőt szabályozni kell, hogy egészséges fáva nőhessen. A gyermekek csoportjában is — mit a gyengék és erősek vegyüléke alkot — egyiknél ösztönzésre, másiknál mérséklésre van szükség. A helyes neveléshez e tekintetben is értelem, tapintatosság kell. A ki építeni akar, legelőbb is nem a fedelet teszi fel, hanem alapot rak s minél erősebb az alap, az épület annál biztosabb. A tanításnál is az alaptól mindjárt a tetőzet felé ugrálni nem lehet. Pokozat, rend kivantatik itt is. A ki emelkedni akar, annak alól kell kezdeni s csak így mehet feltele.

Az iskolában nem lehet eléggé kárhóztatni azon félszeg elvet, miszerint kevés idő alatt sokat mutasson fel a gyermek. Ott nagyon is megmérendő, hogy meddig van az elég. A kevés jó mindig többet ér, mint a sok rosz. Csak az a következetes rend, mely lépcsőről lépcsőre halad, terem sikert az iskolában. Nem a czifra mondogatás érhetetlen elpereggetésében van a tanítás mikéntje, hanem a következetes rendszerben, mely értelmet ad. Az elhamarkodott tanításnál a tudományból, mint útasra a porból, ragad valami, de hamar lehull. . . . A papagáj is meglehet tanítani czifra szavakra, de ott értelmet hiába keressz.

Egykor egy államférfi azt mondta, hogy az állam szekerének mozgására három dolog kívántatik s midőn e felől megkérdezték, így kiáltott fel: „pénz, pénz, pénz.” S ha a hasonlatot alkalmazni lehet, én is azt mondom, hogy az iskolának három dologra van szüksége és e három dolog: értelem, értelem, értelem!

Legyen a gyermekben szorgalom, mely mindig ösztönözze az értelem keresésére. De legyen az iskolában az értelem és szorgalom összhangzatban. És legyen a siker fényes, megragadó. A szellemi élet mezején gyűjtsenek bármily nagy kincset össze; nem engedve egy napot, sőt egyetlen órát, perczet is használat nélkül elshanni. És legyen bármily világos — korukhoz képest — a gyermekek elméje, mégis számandók, még sincs semmi nyereségök, ha az értelem nem párosul az egyenes lelkűség, becsületesség, másokkal szemben alázatosság, tisztelet, és szerénység. Ezek nélkül a tudomány nem hasznos, sőt káros; olyan mint az éles kes a zsvány kezében, ki azt sérteni, ölni használja. Olyannak kell lenni az iskolának, mint egy szépen kigyomlált kertnek, hol az irigység, színlés, haszonlesés nem szabad hogy helyet foglaljon.

Az iskola csak így felel meg czéljának, a tanítás csak így áldásos és csak így van ott minden szóval minden mozdulatnál a kérdés: „érted-e a mit olvasol?”

Minden iskola falára aranybetűkkel az értelem után föl kellene vésnie e szavakat: érény, ártatlanság, bölcsesség és becsületesség, mert az iskolai magaviselet miként vezetése határozó befolyással van az egész életre. A magaviseletből az eredmény leginkább akkor tűnik ki, mikor a gyermek kilép a nagy iskolába, az életbe.

Ha az értelem mellett a becsületesség magva megfogamzott kebelében az iskola falai között, ennek nem kevesebb hasznát veszi mint a tudomány. Szerenéses a ki így emlékeztetik vissza tanítójára: „Jól mondád, hogy műveljük lelkünket.” Szép az mikor a növekedő ifjut a becsületesség úján látjuk haladni; szép az, mikor az ifju szerény magaviseletének látásán öröme derül az embernek lelke s elmondhatja e szavakat: akár a munka tevő szerszámok közé, akár az író toll mellé vezesse sorsa ez ifjut, ember lesz belőle. — Oh! áldó szót érdemel az az iskola, melyben, ily útut mutattak ez ifjunak! Szép az, mikor az ártatlanság és szelidség útján látjuk indulni a növekedő leányt, szép az, mikor a tisztia érényességet hordozza magán ékességül s így hangozhatik fel az emberek véleménye róla hogy: „helyezze a

Kossuth Lajosnak és két fiának arcképe van együtt. Az emléklapot az album aláírói 50 kr-ért kapják meg. — Halász István általunk felkéri a t. olvasó közönséget, hogy a több ezerre menő, künn levő aláírású levelet az írtatók hozzá (Budapest.) kerepesi ut 32. sz.) minél előbb küldjék be, nehogy a mű kiállítása akadályozva legyen a kellő időre.

A „Képes Családi Lapok” 42. számának tartalma: Lidérczény. Elbeszélés: Szépfaludy Ö. Ferencz. — Elaina. Költemény Kiss Józseftől. Bois-Jolz aszsony. Beszély. Pierre de Chatillon után Berczy Gyulától. A vén fehér ló. A. Sch. után közli Inez J. — Egy miniszter regénye. Novella. Wirth B. után Vraná Hermintől. — Mese, mai 1200 hetes fiúk és 900 hetes leányok számára. — Séta a magyar Tepevölgyben. Bani Jánostól. — Gondolatok. — Képeinkhez. — Mindenféle — Képek: Krokodil vadászat — A „Paprika Janesinál.” — Sinor János hercegprímás — Melléklet: A „Tavaszi és nyári” cz. regény 33-48. oldala. — A „Nóvilág” július havi száma — A borítékon. Heti naptár saktalány. Számrejtvények. Talányok megfejtései. Megfejtők névsora. Kérdések. Feleletek. Ajánlatok. — A szerkesztő postája. A kis lotto húzása. Hirdetések.

Beküldetett: Szemelvények a görög lantos költészet remekéből. Bevezetésekkel és jegyzetekkel ellátta Dr. Boros Gábor. XIX. füzet a „Jules irók iskolai tára”-nak, melyet az orsz. középiskolai tanáregyesület megbízásából Négy László szerkeszt. Megjelent a Franklin-Társulatnál, Budapestben. Ára 40 kr.

CSARNOK.

— Nagyétvágyu emberek. A „régí jó időben” az illemhez tartozott, hogy a lakomára meghívott vendégek mennél többet fogyasztanak el az asztalra került ételből. Hogy mily étvágygyal bírhattak akkor egyes „jó evők” arról tanuskodhatnak a régi korból ránk maradt adatok. Milonról azt beszélik, hogy egymaga evett meg egy ökröt, az pedig általában divó szokás volt az ókorban, hogy egy-egy személyre egy tizenöt éves bika hátát számították. Megarai Herodon 20 font húst evett meg egy ebédre, Claudius Albinus egy ültében 500 füget, 100 barackot, 10 dinnyét, 20 font szőlőt és 100 szalonkát, Maximilián császár pedig egy nap alatt 40 font húst fogyasztott el, s azután egy akó borral oltotta hatalmas étvágyával vetekedő szomját. Híres volt nagy étvágyáról. Kolniker József Passauból (megh. 1771-ben), ki öt óra alatt 2 borjút evett meg és 20 quart bort ivott hozzá. Egy Kahle neű kertész (megh. 1754-ben) sokszor köveket is nyelt le. Ismeretes az az ember, ki felfogadta, hogy egy egész borjút megesszik s midőn annak nagyobb felét már elköltötte, azt mondta, hogy „ha még soká nem jön az a borju, bizony még megéhezik.” Aldott étvágya volt azon főtisztelendő urnak is, ki egy tál húst, melyet a háziasszony ebéd közben neki átnyújtott, nem adott tovább, hanem azon szerénykedő megjegyzéssel tartott meg, hogy „ez talán mégis egy kissé sok lesz. D... gróf azt állította, hogy ő soha sem lakott jól. Egy alkalommal egy vendéglős próbára akarván őt tenni, meghagyta az inasnak, hogy minden tálat 3—4-szer nyujtson oda neki. A gróf egyszer sem utasította vissza a tálat, de az ebéd végevel felkelvén, szomorú arccal kijelentette, hogy ő még most sem lakott jól s hogy képes volna 24 személy számára készített libapástétomot megenni. Így volt az ezelőtt, s akkor büszkeségnek tartották a „falánk” czímet, mely ma gunyóvnek tekintik.

— Perzsa udvariasság. Egy keleti nép sem ragaszkodik oly szorosan a társaságban az udvariasság külső szabályaihoz, mint a perzsa. A külső formáságok iránti előszereték anynyira megy, hogy látogatások alkalmával a nevetségig túlzott hízvelésekkel s udvariasságokkal kedveskednek egymásnak. Mihelyt egy idegen belép egy perzsa házba, bevezetik a birumba, vagyis a férfiak lakosztályába. Belépéskor üdvözlő a háziur, mi abból áll, hogy meghajlja fejét, jobb kezét pedig melle bal oldalára teszi, annak kifejezéseül, hogy szívében hordja vendégét. Most következő párbeszéd keletkezik a vendég s a házi gazda közt: „Mi bírhatta önt, uram, ama kegyteljes gondolatra, hogy látogatása által megtisztelje hitvány lakásomat?” Így szólítja meg a házigazda vendégét, mire ez így válaszol: „Inkább öntől kellene kérdeznem, oh uram, miért ereszkedik le anynyira, hogy ily fogadtásban részesíti rabszolgáját? Kimondhatatlan zavar fog el, elnyom a szegény e túlzott jósága felett.” Ha valaki igen finom nevelésben részesült, akkor illőnek tartja mind egyiknél kérdezősködni-szágási szervének hogyléte után s ha már megkapta a feleleteket, újra előről kezdeni a kérdezősködést. Csak miután e fontos illemszabálynak eleget tett, hozzák be a pipákat, a szorbetet s a kávé és megkezdődik a tulajdonképeni társalgás vagy inkább fecsegés, mert a perzsák nagy fecsegők, kik csak a lakomák alatt hallgatnak, mert falánságuk még tultesz bőbeszédűségükön is.

VEGYES HIREK.

— **A trónörökös görgényi vadászata** szeptember végére van tervezve.

— **A hunyadmegyei románság,** a mint értesülünk, a felett tanácskozik, hogy nemzetiségileg elkülönítve jelenjék meg a trónörökös előtt. Reméljük a jó egyetértés érdekében ellátnak ettől az érthetetlen szándéktól.

— **Jó madár.** Balázsfalváról értesítnek, hogy ott múlt június hó első napjaiban egy Komáromi László nevű színész jelent meg, ki magát Nyéki János színigazgató társulatához tartozónak és az igazgató meghatalmazottjaként mutatta be. 6 előadásra partolókat szerzett és többektől bérleti jegyek kiosztása mellett pénzeket szedett fel oly igérettel, hogy a társaság pár napra előadások tartása végett oda érkezik. Azonban a társaság hosszabb idő alatt sem jelenvén meg, a bérlők Komáromi turpisságára kezdetek gondolni s hatóságilag fel is szólították Nyékit az előadások megkezdésére. Nyéki nyilatkozatából kitűnt, hogy Komáromi egy szélhámos s neve alatt nem egyszer szedett rá jóhiszeműeket; többek között Alvinczen is hasonló fogással élt, sem ott sem egyebütt megbízva nem volt, de még a Nyéki társaságához sem tartozik. Most már Komáromi országszerte köröztesse fog kérelmeztetni, hogy ily, a magyar nemzeti színészetre káros hasonló üzérkedésétől eltiltassék, s érdemlett jutalmát elvegye. Ajánljuk rendőrségünk figyelmébe is.

— **Vasúti baleset.** A Brassó felől jövő gyorsvonattal múlt szerdán Medgyes és Erzsébetváros közt baleset történt. A vaspálya e két hely közt a nagy felhőszakadás miatt nagyobb mérvű sérülést szenvedett. A gyorsvonat 4 kocsija kisiklott. Utasok bajt nem szenvedtek. Az áruforgalmat 4 napra beszüntették, a személy- és podgyász-forgalmat azonban átszállítással fenntartották. A helyreállítások legalább egy-két napot igénybe vesznek.

— **Leánykiállítás** van jelenleg, mint évenként, Rézbánya mellett. Az oláh eladó leányok öszszegyűlnek egy magas hegy tetejére s felviszik magukkal hozományukat is. Öszszegyűl a legénység is s a melyeknek egyik vagy másik leány inyére van, azzal legott megtartják a közfogót.

— **Hosztér szökési kísérlete.** A várpalotai rablogyilkos e hó 17-én észrevevén, hogy körülötte csak egyetlen egy őr van, kivette a zsebében tartogatott paprikát, hirtelen az őr szemébe szórta s az üres dolgozó szobán áthaladva, kiszökött. Egy ház tetejére kuszott fel aztán s meghuzta magát a kémény mögött. De meglátták s tömérdek ember gyűlt a ház elé. Ez alatt megérkezett a várnagy és börtönőrök segítségével elfogta.

— **Egyiptomi menekültek Szegeden.** Junius 11-ike, az alexandriai mészárlás kezdete óta egyre tart az egyiptomi futás s úgy látszik, sok egyiptomi is elhagyta hazáját, ha félteli valója volt. A múlt héten négy ilyen benszüllött egyiptomi menekült érkezett Szegedre s három óráig ott tartózkodtak. Rendkívül nagy feltűnést idézett elő a gazdagon öltözött négy kormos egyiptomi az indóháznál. Megszólításokra nyájas mosolylyal válaszoltak, de nem akadt senki, ki szavukat megértette volna. Beszédükben többször hangoztatták Egyiptomot, Triesztet, Budapestet és Konstantinápolyt, miből világosan ki lehetett magyarázni a menekültek útját. Egyiptomból Trieszten át jöttek Budapestre s végzéljük a török főváros. Gazdagon ékített ruházatukból és magatartásukból itelve, az utazók előkelő egyiptomiak lehetnek. Az érdekes idegenek első osztályu kocsiban utaztak tovább.

— **A porta** — legújabb hírek szerint — a nagy-kövek azonos jegyzékére azt válaszolta, hogy hajlandó részt venni a konferenciájában.

— **Jovanovic báró** Dalmácia helytartója és katonai parancsnoka bentazta egész tartományát és az öszszes hozzátartozó szigeteket, hogy felülvizsgálja a hatóságokat és meghallgassa a nép panaszait. A krivosjei lázadók közül Montenegróban alig talált 50—60 viszatért családot, a többi nem is akar hallani a viszatéréséről.

KÖZGAZDASÁG.

A nyári gyümölcs kezelése.

Itt van az idő, mikor a gyümölcsös az időre befektetett munka és költségért fizetni kezd, itt van t. i. a korai gyümölcsök érése. Ha valaki el akarja adni gyümölcsét, jól teszi, ha nagyobb városban figyelemmel végig nézi a gyümölcspiacot; észre fogja venni, hogy oly csekélységek, melyekre különben nem is tartja érdemesnek figyelmet fordítani, a gyümölcs kelendőségére nagy hatással lehetnek.

Ilyen csekélységnek látszó dolog, melyre rendszeren kevés gondot fordítanak, a gyümölcs osztályozása. Legelőbb három különböző csoportra kell felosztani a gyümölcsöt, melyeket külön számokkal lehet megjelölni. A leghitványabb minőségű csoport természetesen csak ott és akkor számíthat vevőre, ha és a hol a gyümölcs kevés. A legjobb minőségű gyümölcsért, különösen ha az egyenletes és jól van csomagolva, legjobban fizetnek.

Igen sok függ még a módtól és külsőtől, a melylyel a gyümölcs a piacon megjelen. Ide tartozik a gyümölcs-csomagok mekkorasága, alakja és főleg könnyen kezelhetősége. A csomagolás tisztasága és eszinos volta gyakran olyan embert is vételre kecsegtet, a ki nek különben gyümölcsvásárlás eszében sem volt.

Hordók, puttonok, vessző- és gyékény-kosarak szok-

tak a korai alma és körte csomagolásánál használni, míg a barack csomagolására és szállítására csak a kosarak és kosarak alkalmasak.

Fődolog az, hogy a gyümölcs jó szorosan berakassék zúzódások elkerülése végett. A barack szedésében nagy óvatossággal kell eljárni, minél hosszabb időt kell eltölteni, míg a fogyasztó kezei közé jut, annál keményebnek kell lennie a leszedéskor. Egyetlen túlért barack elrutti az egész kas kinézését, úgy hogy a gyümölcs, bár kézbe véve első minőségű, kinézése után hitványynak mondható, már pedig a vásárló legtöbb esetben így ítél.

A gyümölcs leszedésével a gazda gyümölcse érdekében ne bizzon meg gondatlan embereket, kik a fák galyait letördelik, anynyira, hogy kezük után a gyümölcsös úgy nézhet ki, mintha jó nagy jégeső verte volna el. Tartsuk eszünkben, hogy a jövő évben is szükségünk van a gyümölcsre és ahoz képest bánjunk a fákkal.

M. F.

A széna szárítása.

A széna szárításnak egy czélszerű módját az amerikaiak nagy sikerrel alkalmazzák.

Készítenek egy szárító vázat, mely négy vékony, hat láb hosszú karból áll, melyek felső végükön öszszeköttetvén, mint egy mérnöki háromláb, földre állíthatnak. Egy ötödik karó egyik vége az egyik fennálló karó aljához, másik vége pedig a földre támaszkodik. A tökéletesen még ki nem száradt széna e felállított váz körül boglyába rakatik s azután a karók fent még a boglya betetőzése előtt kihuzatnak. A mint a karók a földről elmozdítatnak, a széna sulya öszszenyomja őket s könnyen kihuzhatók. A boglyában ilyen formán légüt marad vízsa, mely annak egyik oldalától közepén át tetejéig halad. A széna ily módon igen gyorsan megszárad.

Szerkesztői üzenetek.

„Érjen a világon.” „Feledj el egy.” Ha a tartalomban kevés új van, művészi formába kell legalább önteni. Tehetségének ez irányban fejlesztése által sok szépet várhatni öntől, — reméljük, kapunk is mielőbb.

Felelős szerkesztő: Dr. Boros Gábor.

Kiadó-tulajdonos: Pollák Mór.

Van szerencsém a t. helyi és vidéki birtokos urakat tisztelettel figyelmeztetni, hogy a legkönynyebben járó és e vidéken általános tet-szésben részesült

perge ekéimet,

melyeket miután ez idén nagy mennyiséget szer-reszttem bé belőlük, míg a készlet tart az alábbi feltűnő olesó áron árusíthatom el u. m.

1 drb. szilárdan készült eke 4-es sz. ára 9 frt 50 kr

1 „ ugyanez 3-as „ 11 frt 50 kr

Mindezen ekék fatalgára is alkalmazhatók.

Ajánlom továbbá mindennemű gazdasági czikkeimet, kitűnő szőlőkapáimat, vas lánczos pattingókat, három ormós jó erős ásóimat, a legjobb szőlő- és hernyózó ollókat.

Lucerna lóhere, rétek javítására használt fűmag-vegyület, bizton hinnen körözó répa nálam folyton nagy készletben kapható. A magvak esiraképesége meg van próbálva, bármelyiket biztosan ajánlhatom.

Minél számosabb látogatásért esd

Bisztritsány Lajos.

877 számhoz

1882.

Árlejtési hirdetmény.

Alsó-Fehérmegye közigazg. bizottsága f. év és hó 12-én tartott gyűlésében ^{448 és 456} _{K. B.} sz. a. hozott határozataival a magyarigeni járásban levő törvényhatósági utakon, a megyei közmunkaalap terhére, a következő építkezéseket engedélyezte.

1. A „Hegyaljai” uton, Krakko és Magyar-Igen községek közötti szakaszon, 3 fahid újból építését 3189 frt 55 kr, — 2. A Gy.-Fehérvár, Zalathna, Abrudbánya, topánfalvi uton, Gy.-Fehérvár és Metesd közötti szakaszon, 9 kőáteresz újból építését 4137 frt 74 kr. költség öszszeggel.

A felsorolt munkálatok foganatosításának biztosítása czéljából f. évi augusztus hó 7-ik napján délelőtt 10 órakor kezdődőleg az alsó-fehérmegyei kir. építészeti hivatal irodájában, a megye alispánjának elnökle mellett, szó- és írásbeli ajánlati versenytárgyalás tartatik.

A tervek, költségvetés és építési feltételek alólírott hivatalnál a rendes hivatalos órákban naponként megtekinthetők, és ugyanott ávethetők a zárt ajánlati minták is.

Felhivatnak a vállalkozni szándékozók, miszerint a fenn kitett napon és órában, a kikiáltási ár 5%-át tevő készpénz vagy ennek megfelelő érték papirból álló bánatpénzzel ellátva, a kir. építészeti hivatal irodájában személyesen jelenjenek meg; vagy pedig jogérvényes, mindkét csoport építkezésre külön kiállított, zárt ajánlataikat, az 5%-nyi bánatpénz melléklésével, nevezett hivatalhoz a kitűzött nap délelőtti 10 órájáig annyival inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem vétetnek.

Nagy-Enyed, 1882. július hó 20.

Alsó-fehérmegyei m. kir. építészeti hivatal.